

Sara Mlinovski

Deset
stvari
koje smo uradile
(a verovatno nije trebalo)

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah Mlynowski

TEN THINGS WE DID

(and Probably Shouldn't Have)

Copyright © 2011 by Sarah Mlynowski

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

DESET STVARI
KOJE SMO URADILE

Subota, 28. mart

Sledeće jutro

Trgla sam se iz sna. Policijska sirena.

Policija mi je pred kućom. Uhapsiće me zbog maloletničke žurke, preteranog flertovanja i pretrpane vruće kade.

Čekaj malo.

Uključujem mozak. Ne, nisu pajkani. To je moj telefon – zvuk tatinog poziva.

A to je još gore.

Pipam po futonu. Telefona nema. Umesto njega napipavam nogu. Mušku nogu. Mušku nogu prebačenu preko mog gležnja. Mušku nogu koja ne pripada mom dečku.

Gospode bože. Gospode bože. Šta sam to uradila?

Tiiiiinaaaaniiiinaaaa!

Odozgo. Zvuk je dopirao odozgo, iz prizemlja Vajine kuće.

Možda, ako bih zatvorila oči, samo na sekundicu... Ne! Telefon zvoni. U krevetu sam s nekim ko mi nije dečko. Uspela sam da se dignem s futona i da ga ne probudim

– ehm, gde su mi pantalone? Zašto sam u krevetu s nekim ko mi nije dečko, i to bez pantalona?

Barem sam na sebi imala rublje. I majicu dugih rukava. Potražila sam unaokolo neke pantalone. Jedini odevni predmet koji se nalazio nadohvat ruke bila je Vajina crvena haljina koju sam nosila sinoć na žurki.

Ta haljina donosi nevolju.

Potrčala sam bosa uz stepenice. Na kraju stepeništa umalo da se onesvestim.

Kuća je ličila na ratište. Pod je bio prekriven praznim plastičnim čašama. Polupojedeni komadi tortilja čipsa bili su zabodeni u tepih kao čiode u oglasnu tablu. Velika mrlja – punč? Pivo? Nešto što bi bolje bilo da uopšte ne identifikujem? – širila se donjom polovinom svetloplave zavese. Beli čipkasti brus visio je sa kaktusa visokog preko metra.

Bret je bio u šortsu za surfing, lica zarivenog u kauč. Umesto ćebetom, pokrio se ljubičastim platnenim stolnjakom. Zakeri je spavao na jednoj trpezarijskoj stolici, a na zabačenoj glavi je imao krunu napravljenu od aluminijumske folije. Vrata prema bašti su ostala otvorena – i kiša je natopila tepih.

Tiiiiinaaaaniiiinaaaaa! Tiiiiinaaaaniiiinaaaaa! Tiiiiinaaaaniiiinaaaaa! Telefon je sve glasnije zvonio. Bila sam mu sve bliže. Ali gde je? Na pultu u kuhinji? Na pultu u kuhinji! Ušuškan između tanjirića sa opušcima i prazne boce rakije! Poletela sam k njemu. „Halo?“

„Srećan rođendan, princezo“, rekao je tata. „Jesam li te probudio?“

„Probudio?“, pitala sam, a srce mi je glasno tuklo. „Naravno da nisi. Već je“ – snimila sam sat na mikrotalasnoj na drugoj strani prostorije – „devet i trideset dva.“

„Dobro, pošto Peni i ja samo što nismo stigli.“

„U Njujork?“ , pitala sam.

„U Vestport. Dolazimo kod tebe!“

Spopao me je užas. „Šta to znači?“

Tata se nasmejao. „Odlučili smo da te iznenadimo za rođendan. To je bila Penina ideja.“

„Stani. Ti to ozbiljno?“

„Naravno da sam ozbiljan! Iznenadađenje!“

Zavrtelo mi se u glavi i osetila sam mučninu kao da ću da povratim, i to ne samo od mnogo, mnogo, svakako premnogo čaša pojačanog punča koje sam sinoć smlatila. Tata ne sme da vidi ovaj krš. Ne, ne, ne.

O bože. Prekršila sam 110 procenata tatinih pravila. A dokazi su bili svuda oko mene, kezili mi se u lice.

Kakvo žestoko sranje.

„Sjajno, tata“, nekako sam naterala sebe da izgovorim.

„Znači... na *La Gvardiji* ste?“

Od aerodroma im treba bar sat vremena vožnje dovd. Mogu li za sat vremena da upristojim ovu kuću? Mogla bih prvo da pronađem neke pantalone. Zatim bih mogla da pobacam boce, plastične čaše i opuške i da usisam čips, možda i onaj brus, možda čak i Breta i Zakerija...

„Ne, upravo prolazimo Grinvič. Tu smo za dvadesetak minuta.“

Dvadesetak minuta?!

Sa kauča se začulo zevanje. Bret se okrenuo na leđa i rekao: „Ovde je proketo ledeno.“

„Ejpril, nijedan dečko nije prespavao tu, je li?“ , pitao me je tata.

Mahnula sam rukom pred sobom dajući znak Bretu da umukne.

„Šta? Ne! Naravno da nije! Vajina mama sluša radio.“

„Upravo smo prošli kantri klub *Rok Ridž*. Izgleda da ćemo stići i ranije nego što sam mislio. Tu smo za petnaest minuta. Jedva čekam da te vidim, princezo.“

„I ja tebe“, procedila sam i prekinula vezu. Zažmurila sam. Potom sam otvorila oči.

Dva polugola momka u dnevnoj sobi. Jedan s krunom.

Još polugolih momaka po spavaćim sobama.

Stotina praznih boca pića.

Od Vajine mame ni traga ni glasa.

Bila sam bivša princeza.

Greška broj jedan:
LAGALE SMO RODITELJE

Tri meseca ranije

„Bi li volela da završiš srednju školu u Klivlendu?“, pitao me je tata iz čista mira za vreme božićnog raspusta u trećem gimnazije.

Dobro. Možda baš i nije bilo iz čista mira.

*Tri meseca, minut
i trideset sekundi ranije*

„Ejpril, možeš li da sedneš za čas? Moramo da popričamo s tobom o nečem veoma bitnom.“

Trebalo je odmah iz ovoga da naslutim kako će uskoro da se desi nešto zabrinjavajuće. Ali u tom trenutku sam bila prezauzeta razmišljanjem na nekoliko nivoa pa nisam spremno protumačila signale. Bio je četvrtak uveče, devet i pedeset pet, i upravo me je Marisa dovezla kući da ne zakasnim jer sam imala izlaz do deset (čak i za božićni raspust). Stajala

sam pred frižiderom lomeći se između grožđa i jabuke i razmatrajući da li je sutra uveče konačno pravi trenutak da spavam s Noom.

Naginjala sam jabuci. Iako sam zaista želela tortu od čokolade s karamelom. Ali pošto Peni nije jela nezdravu hranu, pogotovo nezdravu hranu sa čokoladom, mogućnost da u našem frižideru zateknem tortu od čokolade s karamelom bila je jednaka mogućnosti da u dvorištu zateknem jednoroga.

A što se onog drugog tiče... onog zbog čega bih najradije uskočila u krevet i sakrila se pod pokrivač... bilo je krajnje vreme. Volela sam Nou. I on je voleo mene. Dovoljno dugo smo čekali. Planirali smo da to uradimo tokom ovog raspusta, ali je moj brat Metju bio ovde sve do jutros. Večeras je Noa morao da ode na neku zabavu sa roditeljima, a u subotu je već išao u Palm Bič.

Sutra nam je jedina prilika. Osim toga, tata i Peni idu na večeru u Hartford, na sat vožnje odavde, što znači da imam praznu kuću od šest po podne do ponoći. Seks ne bi trebalo da traje šest sati. Zar ne?

Pretpostavljala sam da traje oko trideset minuta, maksimum. Možda sat. A možda i tri minuta.

Spremna sam. A možda i nisam? Rekla sam Noi da jesam. Ubedila sam sebe da sam spremna. Spremna da spavam sa Noom. Noom, kome se pojave jamice na obrazima kad se nasmeje. Noom, koji mi je dečko već dve godine.

Uzela sam jabuku, oprala je i odgrizla veliki komad.

Ipak, da nije možda loša zamisao da to uradimo veče pred njegov odlazak u Palm Bič na nedelju dana? Šta ako se ja sutra nešto istripujem, a on je u nekoj zabiti?

„Curi ti iz usta“, rekla je moja pomajka gledajući čas voćku koja je uzrok prestupa čas bele podne pločice. „Lepo te molim

da uzmeš tanjir i sedneš.“ Peni je bila opsednuta čistoćom. Kao što je većina ljudi išla unaokolo s mobilnim telefonima, Peni je išla s vlažnim antiseptičkim maramicama.

Uzela sam tanjir i sela za sto, prekoputa njih. „Pa, šta se dešava?“

„I podmetač“, dodala je Peni.

Zatim je usledio tatin doprinos: „Bi li volela da srednju školu završiš u Klivlendu?“

Ovo pitanje mi je zvučalo kao da je na stranom jeziku. Nije imalo nikakvog smisla. Neću da idem u Klivlend. Nikad nisam bila u Klivlendu. Zašto bih tamo išla u školu? „A?“

Tata i Peni su se na brzaka pogledali, a potom opet usredredili na mene. „Dobio sam nov posao“, rekao je.

U kuhinji je odjednom bilo sto stepeni. „Ali ti već imaš posao“, polako sam mu objasnila. Radio je za neku investiciju kompaniju ovde u Vestportu, u Konektikatu.

„Ovo je bolji posao“, odgovorio je. „Veoma unosan posao. Veoma.“

„Ali... šta će ti dva posla?“ Kad premotam film, *ja* ništa nisam kapirala. Doduše bila sam izložena ozbiljnom bombardovanju informacijama. Klivlend! Novi posao! Podmetač!

„*Ne trebaju* mi dva posla“, rekao je polako. „Zato sam i dao otkaz u *Torstou* i prihvatio posao u *KLJ*-u u Klivlendu.“

Mozak mi je odbijao da obradi te informacije. „Seliš se u Klivlend?“

„*Mi se selimo u Klivlend*“, objasnio je mahnuvši desnom rukom kako bi nas sve obuhvatio. Tata, Peni. I ja.

Zagrcnula sam se komadićem jabuke.

Šta? Ja? U Klivlendu? Ne. Ne, ne, ne. Nema šanse. Uhvatala sam se za naslone na stolici. Ne selim se. Neće i ne mogu da me nateraju da se mrdnem s ove stolice.

„Svi se selimo u Klivlend“, javila se Peni. „Trećeg januara.“

Za deset dana. Hteli su da me presele za deset dana. Čekaj. Ali. „Pitali ste me *bih li* volela da završim srednju školu u Klivlendu. Moj odgovor je ne. Ne bih.“

Ponovo su se zgledali. „Ejpril“, počela je Peni, „moji roditelji su već našli neke odlične škole za tebe...“

Dok je ona trtljala, osetih paniku kao da me je neko uhvatio za vrat i stezao ga. Ne idem u Klivlend. Neću da napustim svoj život. Neću da napustim Marisu. Ni Vaj. Neću da napustim Nou. Neću da napustim Vestport tek tako usred trećeg gimnazije. Nema ništa od toga. Nema i gotovo. „Ne, hvala“, izgovorila sam piskavim nenormalnim glasom.

Peni se nervozno zakikotala i dodala: „Našli smo veoma lepu kuću u...“

Ponovo sam zagrizla jabuku i upela se da ih ne čujem. Lalalala.

Kad već nisam napustila Vestport i otišla u *Pariz* s mamom i Metjuom, neću ga napustiti da bih otišla u *Klivlend* s njima. I otkud baš Klivlend? Penini roditelji žive tamo pa sad moramo i mi da budemo tamo? Da li se sve vrti oko nje? Meni se zavrtele u glavi.

„...divno budući da stižeš tačno pred novo polugođe...“

„Ja. Se. Ne. Selim“, rekla sam najubedljivije što sam mogla.

Ponovo su se upiljili u mene, očigledno ne znajući kako da odreaguju. Peni se igrala uglom mog podmetača.

Ne mogu da idem. Ne mogu. *Ne mogu*. Pokušala sam treptanjem da odagnam crne tačkice koje su mi odjednom zaigrale pred očima. Sigurno postoji izlaz iz ovoga. Neko rešenje. „Ostaću ovde“, hitro sam rekla. „Mogu da ostanem ovde, zar ne?“ Da. To je to. Oni neka odu. Ja ću ostati. Ta-da! Problem rešen.

„Apsolutno ne možeš sama da ostaneš ovde“, izjavila je Peni. Vazduha. Treba mi vazduha.

Tata se nagnuo, naslonio laktove na sto, a bradu na dlan. „Iznajmićemo kuću dok se tržište nekretnina ne oporavi, a onda ćemo je prodati.“

„Nemojte je izdati! Ili je izdajte meni! Ja ostajem!“ Ovo ne znači da sam imala neke pare, već sam jedino to uspjela da smislim.

„Nećeš ostati ovde bez nas“, obavestila me je pomajka. „To je suludo. A nije ni bezbedno.“

Čekaj malo. Došla sam do vazduha, bes mi je potisnuo paniku. Začkiljila sam u onog izdajnika od oca. „Zato ste vas dvoje bili u Klivlendu prošlog meseca?“

Klimnuo je glavom donekle poštiđeno.

„Mislila sam da ste obilazili Penine roditelje. Zašto mi nisi rekao da ideš na razgovor za posao?“ Bila sam u blaženom neznanju, uživala sam ceo vikend sa Marisinom porodicom. Tralala, neupućena ja.

Ponovo je razmenio pogled sa Peni. „Nismo hteli da te uznemirimo.“

Da, što bih ja htela da imam više vremena za privikavanje na tu novost? Mnogo je bolje da me time isprepadate kao čupavcem iz kutije koji poteže nož. „Sve je već sređeno?“

„Jeste“, odgovorio je. „Juče sam zvanično dao otkaz.“

Znači da su Peni, Penini roditelji, pa i tatina *firma* znali pre mene. Dobar način da ti se ćerka oseti bitnom. Je l' i Metju znao? Je l' i mama znala?

„To je predivan grad, Ejpril“, rekla je Peni, trljajući šake kao da ih pere. „Ja sam tamo uživala. A i veoma je interesantan u kulturnom pogledu. Jesi li znala da je tamo Rokenrol hol slavni?“

Ponovo me je uhvatila panika. „Ne mogu da se selim“, rekla sam trudeći se da dođem do vazduha. „Jednostavno ne mogu.“

„Je li sve ovo zbog Noe?“, pitala me je.

„Ne, nije zbog Noe.“ Naravno da je bilo zbog Noe. Zbog Noe, koji mi je za šesnaesti rođendan napunio sobu sa pedeset helijumskih balona. Zbog Noe, koji mi je pomogao da prebacim od mame do tate sve kofere i loše oblepljene kutije. Zbog Noe, koji ima najnežnije ruke koje sam ikada držala. Zbog Noe, koji me je zvao svojom medenom.

Ali nije bilo *samo* zbog Noe. Bilo je zbog Marise i Vaj, i celog mog života. Nisam mogla sve – svakoga – da ostavim za sobom. Tata i ja smo bili bliski, ali on sada ima Peni, a Peni i ja... nismo imale baš neki odnos. Ona je probala da se zbliži sa mnom, ja sam pokušala da se zbližim s njom, tata se trudio da nas zbliži, ali bilo je kao da su nam voki-tokiji bili na različitim talasnim dužinama. Da se preselim s njima u Ohajo, bila bih usamljena. Sasvim usamljena.

„Upoznaćeš mnogo novih momaka“, rekla je Peni.

„Ne radi se o Noi“, ponovila sam glasnije, pokušavajući da nadjačam tutnjavu u glavi. Šta da radim? *Nisam* mogla da se preselim u Klivlend za deset dana. Potrebno je da smislim nešto. Brzo. Četiri sekunde ih je delilo od toga da me šiknu na drugi kraj zemlje. „Ovde su mi prijatelji. Ovde mi je...“ Šta mi je još ovde? „Fudbal. Škola.“ Hvatala sam se za slamke, ali morala sam nekako da doprem do njih. Tek odskora sam ponovo počela da se osećam kao kod kuće. Nisam mogla da se odselim. Diši. Diši. Diši.

„Steći ćeš nove prijatelje. A i fudbalska sezona je gotova“, rekla je Peni i pružila ruku da me pomiluje, ali se u poslednjem času predomislila. „Možeš sledeće godine da igraš u novom timu u Klivlendu. A i dalje možeš ostati u kontaktu sa svima ovde.“

Nisam htela da *ostanem u kontaktu*. Znam sve o *ostajanju u kontaktu* i mrzim to. A sad to treba da radim sa Noom

i svim svojim drugaricama. Da li su Klivlend i Konektikat uopšte u istoj vremenskoj zoni? Gde se uopšte nalazi taj Klivlend?

Ponovo sam videla crne tačkice u uglovima očiju. Ako se preselim u Klivlend, budiću se svakog jutra žaleći što više nisam u Vestportu. Svakog jutra ću se buditi u velikoj crnoj rupi. Nisam *mogla* da dopustim da mi se tako nešto dogodi. Sigurno postoji drugi način. Neko kod koga bih mogla ovde da ostanem. Marisa? Ispravila sam se u stolici. Da! Možda. Ne. Znam da bi me njena porodica oduševljeno prihvatila, ali stvarno nisu imali mesta. Marisa već deli sobu sa sestrom. Nisam mogla da spavam u pomoćnom krevetu do kraja godine.

Noa? Ha. Naravno, volim ga, slažem se sa njegovim roditeljima, bratom i sestrom, ali nisam baš bila spremna da delim kupatilo s bilo kim od njih.

Tako mi preostaje... Vaj.

Čekaj. To je to. „Mogu da živim sa Vaj!“ Da, da, da!

„Hoćeš da živiš sa svojom drugaricom Vajolet?“, upitao me je tata.

„Da!“, uskliknula sam. Rebra su mi se nadimala od naleta nade. „Mogu da se preselim kod Vaj.“

„Ne možeš da živiš sa *drugaricom*“, reagovala je Peni naglasivši reč *drugarica* kao da se radi o „porodici anakondi“.

„Ne samo sa drugaricom“, požurila sam da objasnim. „Sa drugaricom i njenom mamom.“ Ovo bi moglo da uspe. Ovo bi stvarno moglo da uspe. Vaj je imala strava kuću na Sogatak Ajlendu, baš na moreuzu Long Ajlenda. S njenog prozora se videla sve sama voda.

„Mislim da nije u redu da se preseliš u neku drugu porodicu“, rekao je tata. „A i nisam baš siguran da bi se Vajina mama složila.“

Pa, ni ja ne mislim da je u redu – niti fer – da me iščupaju iz škole na pola trećeg razreda gimnazije. „Vajina mama će hladno prihvatiti to. Prošle godine su se dobrovoljno prijavile da ugoste studenta sa razmene ali nije im uspjelo. Suzana je skroz opuštena.“

Tata je izdigao obrve.

„Nije previše opuštena“, brzo sam dodala. „Uz to, suterren im je već prepravljen u gostinsku sobu. Ima i svoje kupatilo i sve. Mogu barem da pitam, zar ne? I onda da još malo porazgovaramo o tome? Možemo li barem da *razmotrimo*?“

Peni je namreškala nos. „Želiš da se useliš u suterren? Suterreni su hladni i uvek u njima ima promaje.“

„Ne smeta mi.“ Bolji mi je suterren u Vestportu nego ne znam kakva soba u Klivlendu.

„Nisam sigurna“, rekla je Peni odmahujući glavom.

Ti se i ne pitaš. Htela sam to da kažem, ali nisam. Upitno sam pogledala tatu upinjući se svim silama da delujem razumno i zrelo. Sasvim razložno sam rekla: „Nije pametno da se sada selim čak u Klivlend. Ostalo mi je još samo šest meseci do kraja godine. Pustite me da je završim ovde. U *Hilsdejl*. Obožavam *Hilsdejl*. Biće mi dobro kod Vaj. Ona će jedva dočekati da me primi.“

Na tatinom čelu se pojavila duboka bora.

„Molim te?“

„Ali šta onda sledeće godine? Zar Vaj nije na maturi?“, pitao me je tata.

„Hajde da se prvo pozabavimo ovom godinom. Ako budem morala da se preselim sledeće godine, preseliću se sledeće godine.“ Ne pada mi na pamet ni sledeće godine da se selim. Uostalom, ko zna kakva će dotad biti situacija? Nekada davno sam živela sa mamom, tatom i bratom u

Ulici Oukbruk 32, pa se i to promenilo. „Ko zna? Možda vam bude užasno u Klivlendu pa poželite da se vratite. Ili možda Vaj i dalje bude ovde sledeće godine?“ Da, kad bismo se zezali. Vaj je imala velike planove koji su podrazumevali koledže daleko, daleko od Vestporta. „Možemo li bar da probamo kod Vaj do kraja ovog polugođa? Molim te?“ Kod ovog poslednjeg *molim te* već su mi se oči ispunile suzama a usna podrhtavala.

Niko nije progovarao.

Nisam bila sigurna ni šta da očekujem. Nekako sam sumnjala u to da će mi dozvoliti da se preselim kod drugarice. Ja sebe ne bih pustila da se preselim kod drugarice. Tišina je dugo trajala pa sam pomislila da je sve izgubljeno.

„Pretpostavljam da bismo mogli da porazgovaramo s Vajoletinom mamom“, napokon je izgovorio tata.

Skočila sam sa stolice i čvrsto ga zagrlila.

Sićušna komplikacija

U četvrtak uveče sam ostavila dve poruke Vaj na mobilni, ali me ona nije pozvala. Sigurno je bila negde na proslavi. Mi smo Jevreji, tako da je meni to bio Dan Kada Mi Je Tata Saopštio Da Se Selimo, ali za većinu sveta to je bio Božić. Nisam joj izložila pojedinosti, već samo da moramo da razgovaramo.

Pozvala me je sutradan u jedanaest.

„Je l' sve okej?“, pitala je. „Tek sam sad preslušala poruke. Mama je sinoć pozajmila moj mobilni i ne može da se seti gde ga je ostavila.“

Uputila sam je u priču i zadržala dah. Šta ako me nakon svega što sam proživela Vaj ne želi kod sebe?

„Naravno da možeš da živiš sa mnom! Naravno da mojoj mami neće smetati! Nikako ne mogu da te pustim da se preseliš u Klivlend! Nipošto!“

Hu – izdahnula sam s olakšanjem.

„Bićemo sustanarke!“, zacičala je.

Ja bih lično upotrebila reč *cimerke*, ali Vaj je bila *sustanarski* tip devojke. *Sustanarka* je zvučalo prefinjeno. *Cimerka* je nekako klinački. Vaj je takođe bila tip devojke koji mrzi da je nazivaju „devojkom“. Ona je bila žena, molim lepo. Pila je vino, crnu kosu šišala na kratko, vežbala svakog jutra, uređivala školske novine i svaki dan čitala *Njujork tajms*. Reč „devojka“ jednostavno ne može nju da opiše. Vaj je zakon.

Vaj i ja smo išle u isto obdanište. Tada su mešali generacije, stavljali su trogodišnjake i četvorogodišnjake zajedno. Vaj i ja smo se skapirale. Mame su nam se skapirale. S vremenom su Suzana i moja mama izgubile kontakt, ali Vaj i ja smo svih ovih godina ostale drugarice iako nismo išle u isti razred, iako se nismo kretale u istom društvu. Nekada bi nam se društva preklopila – kao u noći Incidenta. Ali obično smo bile svaka u svom društvenom krugu. Uprkos tome, ostale smo drugarice zauvek.

„Biće nam ludo“, nastavila je.

I trebalo bi da nam bude ludo. Život sa Vaj i Suzanom neće biti kao život sa tatom i Peni.

Hajde za trenutak da se pozabavimo poređenjem.

U našoj kući se zahteva da je svaki krevet vojnički namešten. Zamoljena sam da koristim jastuk ako se naslanjam na laneni naslon u vrhu kreveta. S druge strane, Vaj i njena mama spavaju na vodenim krevetima. Nikada nisam videla da je Suzanin vodeni krevet namešten. Vajina kuća mirisala je na cimet. Moja je mirisala na vlažne maramice s daškom lizola. Zbog Incidenta mi je izlazak ograničen do deset

uveče. Suzana nije verovala u ograničavanje izlazaka. A i da je verovala, teško bi ga primenjivala pošto joj predstave traju do jedanaest, pa kući stiže najranije u jedan.

Još jedno poređenje Suzana/moj tata: Suzana je spontana. Ona priređuje neplanirane večere od zatečenih sastojaka i filmske maratone. Moj tata i Suzana su zakazivali seks. Svakog utorka i subote u jedanaest. Trudila sam se da tada spavam. Nisu baš to upisivali u kućni kalendar, ali uvek bi se, tačno kao sat, začula muzika Beriija Maniloua. Možete li to da zamislite... zakazani seks? Postoji li išta manje romantično?

Okej, pa i Noa i ja smo pokušali da zakažemo seks – večeras?! – ali očigledno smo to radili iz drugih razloga. Mi nismo mogli spontano da ostanemo sami kod kuće.

„Ovo je savršeno“, nastavila je Vaj. „Nemaš pojma koliko savršeno. Mami su upravo ponudili glavnu ulogu u putujućoj produkciji *Meri Popins*.“

Nasmejala sam se. „Tvoja mama glumi Meri Popins?“

„Da. Uviđam ironiju.“

„Na koliko?“

„Ugovor je na šest meseci. Predstava počinje da se daje u Čikagu prvih šest nedelja a posle se seli širom zemlje. Laknuće joj kad čuje da imam s kim da živim.“

Koja strava. „Nas dve... kod tebe?“ Nas dve. Kod nje, u kući na plaži. Bez roditelja.

„Nego šta! Nije li to savršeno?“

„Tvojoj mami ne smeta da te ostavi samu?“

„Draga moja. Ovih dana nije lako naći posao, a mama neće biti sve mlađa ili mršavija. Već je sad dvostruko krupnija nego što je bila. Ako su joj ponudili putujuću *Meri Popins*, prihvatiće putujuću *Meri Popins*.“

Suzana je bila osrednja zvezda Brodveja. Onda je zaglavila s nekim slatkim Britancem. Zatim ju je slatki Britanac

šutnuo zbog neke slatke Australijanke. Suzana se vratila u rodni Vestport kako bi joj majka pomagala oko male Vajolet, pa je počela da konobariše i glumi u lokalnom pozorištu. Kada je Vaj krenula u srednju školu, Suzana je ponovo počela da radi u gradu. Nije dobijala bogzna kakve uloge, pa je glavna uloga bila ogromna stvar. Stoga je trebalo da se radujem zbog Suzane – i radovala sam se – ali ako će ona biti Meri Popins u Čikagu... ja ću biti *Misérable* u Ohaju.*

Bacila sam se na krevet. „Vaj, tata me neće pustiti da živim kod tebe ako ti mama nije tu.“

Nastala je tišina na drugoj strani veze. „Zašto ne bi?“

„Moj otac je onih što svim srcem veruju u nadzor.“

„Ali tako bismo se dobro provodile.“

„Tako bismo se dobro provodile“, žalosno sam potvrdila.

„O bože, moraću da se preselim u Ohajo.“ Crne tačkice su se vratile. Pokrila sam oči. „Zašto mi otac uništava život? Čiji se još roditelji prosto dignu i odu u drugi grad?“

„Moji.“

Tačno. „Kako to da nemamo normalne roditelje?“

Opet tišina. „Možda moja mama može da ubedi tvog tatu da nas pusti da pokušamo?“

„Vaj, tata me *nikako* neće pustiti da ostanem samo sa tobom. Neće me pustiti da živim bez odgovorne odrasle osobe u kući. Mislim da to čak nije ni zakonski moguće.“

„Teško da bih svoju majku nazvala odgovornom odraslom osobom. Sinoć je ovde dovela bar trideset glumaca i svi su se isponapijali i pevali hitove iz predstava.“

„Ako to kažeš mom tati, nećeš baš poboljšati situaciju. Propala sam. *Propale smo*.“

„Ne, nismo. Samo mu objasni da to i nije neka frka. Mama će ga pozvati kad se probudi.“

* Aluzija na pozorišnu predstavu *Jadnici* prema istoimenom romanu Viktora Igoa. (Prim. prev.)

„Već je jedanaest.“

„Kasno je legla.“ Ispustila je dug uzdah dok je razmišljala. „Možda i nije najmudrije da povežemo moju mamu i tvog tatu. Mama ume da bude preotvorena. Evo šta ćemo da uradimo: Pusti *mene* da razgovaram s njim.“

„Nećeš uspeti da ih nagovoriš na ovo, Vaj.“ Bila je zaista ubedljiva, ali ne i toliko ubedljiva. Prošle godine je pobedila na školskom takmičenju u govorništvu. Tema joj je bila „kako pobediti na takmičenju u govorništvu“. Bila je izuzetno uverljiva.

„Šta ako bude mislio da sam ja moja mama?“

„Molim?“ Zgrčili su mi se prsti u čarapama.

„Neka pozove na moj fiksni. Misliće da sam ja ona. Ja ću mu reći kako sam *oduševljena* što ćeš preći kod nas, i samo ću izostaviti deo o putešestviju po čitavoj zemlji.“

Hm. „Da mu jednostavno ne kažemo?“

„Baš tako. Ono što ne zna...“

„O bože, to je suludo. Ne mogu to da uradim.“ Hvatala sam vazduh. Nisam neko ko bi radio tako nešto.

„Onda se preseli u Klivlend.“

Ne mogu da se preselim u Klivlend. Ne mogu sada. Ne mogu osam dana pošto sam umalo uradila ono sa dečkom. Ne mogu usred školske godine. Neću nikad moći.

Rekla sam kao u transu: „Na koji broj treba da te pozove?“

Incident

Dogodilo se to početkom drugog razreda.

Još nisam bila svesna kako je jak bambus. Čini ti se da je sama koka-kola, i pre nego što provališ, već si na plaži i imitiraš morsku sirenu.

Vaj, Marisa, Vajina drugarica Džoana i ja smo se napile na plaži Kampo. Lusi Majkls nas je snimila ajfonom pa taj snimak pokazala svojoj mami.

Nažalost, Lusina mama je bila novi školski savetnik za usmerenje.

Pošto je gospođa Majkls rekla našim roditeljima šta smo uradile – i pokazala im snimak – evo kakve su posledice usledile:

Džoani su očitali bukvicu.

Marisa je kažnjena nedelju dana.

Vajina mama je rekla: „Pa? Bar nisu posle vozile kući?“ (Nismo. Vajin drug Din nas je pokupio.)

A ja? Ja sam kažnjena dve nedelje, a osim toga izlazak mi je ograničen do deset uveče – na neodređeno.

Da, ja sam ona što se valjala po pesku zamišljajući da je morska sirena. Ja sam i ona što je zamolila Dina da zaustavi auto kako bih povraćala, ali tata nije imao video-zapis tog konkretnog dela večeri.

Verovatno mi nije išlo naruku ni to što sam se samo šest dana ranije doselila kod tate.

On i Peni su mnogo razgovarali iza zatvorenih vrata i na kraju su doneli odluku da ću morati svake večeri da budem kod kuće u deset, čak i vikendom, kako ne bih više upadala u nevolje. Kao da se nevolje događaju samo posle deset.

„Zar ne shvataš koliko je opasno za devojkicu da baulja okolo pijana?“, pitao me je tata vrteći glavom. „Mislio sam da umeš bolje da rasuđuješ.“

„Umem“, rekla sam. „Rasuđujem.“ Priljubila sam kolena uz grudi i pokušala da se stopim s krevetom.

U glasu mu se jasno čulo razočaranje. „Ne razumem zašto. Znam da se nisi ovako glupirala dok si živela s majkom. Bar se nadam da nisi.“

„Nisam“, odgovorila sam iskreno. Uvek sam bila dobra. Naravno, tu i tamo sam i ranije popila poneki gutljaj alkohola, ali te večeri na plaži Kampo prvi put sam se sasvim napila.

„Zašto onda sada?“

Zato što je delovalo zabavno? Plaža! Bambus! Morska sirena! I zato što sam bila besna na Nou (zbog Situacije s Korinom) i što sam želela da mu dokažem kako i ja mogu da provedem ludo, zabavno veče bez njega. „Ne znam zašto“, rekla sam. „Izvini, tata.“

„Peni misli da se tako ponašaš jer si ljuta na mamu što se seli.“

Odmahnula sam glavom, ali nisam zapravo odgovorila na pitanje.

Zašto nas je Lusi Majkls otkucala

Ko zna? Ona uvek ide sama i zuri u ljude. Ima ogromne tamnoplave oči kojima nikad ne trepće. Možeš da buljiš na času u nju i petnaest minuta, a kapci joj se ne maknu. U vreme Incidenta išla je, kao i ja, u drugi razred, samo što se ona tek doselila u Vestport, a ja sam tu provela ceo život.

Nije joj bila baš najbolja taktika za sticanje društva to što nas je otkucala već prve nedelje kako je stigla u *Hilsdejl*.

Da se vratimo na Klivlend

Tata i ja smo sedeli u dnevnoj sobi, svako na svom kraju kožnog kauča kad je pozvao „Suzanu“.

Umirala sam od želje da mu se privučem ne bih li uspela da čujem šta Vaj priča, ali shvatila sam da bi od slušanja celog razgovora moglo srce da mi stane.

„Zdravo, Suzana, ovde Džejk Berman, Ejprilin tata. Kako si?“ zagrmeo je tata.

Iako nisam čula Vajin odgovor, doživela sam omanji infarkt.

„Sjajno, sjajno, baš mi je drago da to čujem...“, nastavio je. „Da, hvala. Šta kažeš na to da Ejpril ostane kod vas...?“

Ruke su mi se tresle, kao da sam se predozirala kafom. Kada sam shvatila da ne mogu da ih umirim, odlučila sam da je bolje da izađem iz sobe nego da se odam. Ako tata posumnja da govori sa Vaj a ne sa Suzanom, sve je gotovo.

Pohitala sam u kuhinju trudeći se da mu ne slušam glas.

„...u bilo kom pogledu nezgodno...“

La, la, la.

„...daćemo joj novac za hranu...“

Zasad obećava...

„...Da, odgovornost...“

Ne slušaj. Šetaj umesto toga. Da, ubeđivala sam sebe. Šetaj. Napred-nazad po kuhinji. Samo nipošto preglasno. Deluj kao da si u poslu. U velikom poslu oko otvaranja i zatvaranja frižidera. Zdravo, frižideru. Zdravo, jabuke. Zdravo, grožđe. Zdravo, mocarelo sa niskim sadržajem masti. Možda bi trebalo da operem ruke. Time ću prigušiti zvuk. Pustila sam vodu, lepo i glasno, nasapunala ruke pa ih isprala. Zatim sam ih ponovo nasapunala i isprala. Bilo mi je neverovatno da radim ovako nešto. Da lažem tatu. Život sa Vaj je prava stvar, zar ne? Šta ako tata kaže ne? Šta ako kaže da? Kada sam zavrnila slavinu, ništa se više nije čulo. Htela sam da otrčim nazad u dnevnu sobu, ali sam se uzdržala.

„Tata?“, napeto sam izgovorila.

Nije mi odgovorio. O bože! Provalio nas je. Vaj je popustila. Mrtva sam. Stegla sam se pre nego što sam ušla u dnevnu sobu.

Kuckao je nešto u svoj blekberi, ali je stao kada sam ušla. „Pa, princezo“, ispustio je dah kao da je blago zabezeknut, „izgleda da možeš to da uradiš ako stvarno tako želiš. Možeš da ostaneš s njima i završiš ovde godinu. Suzana je rekla da je najbolji način da kontaktiram s njom preko mejla, pa joj sad šaljem svoje podatke.“

To je rekla? Šalješ joj?

„Glumiće u produkciji *Čikaga* ovog proleća – ponudila je da nam nabavi karte kad budemo u gradu.“

„Baš darežljivo“, procedila sam.

„Da li si sigurna da je ovo ono što želiš?“, pitao je podigavši glavu.

Kad su nam se pogledi susreli, shvatila sam da ćemo sad on i ja morati da *ostanemo u kontaktu*.

O.

Svejedno, ne mogu da se preselim u Klivlend. Jednostavno ne mogu. Naravno, smorila sam se što tata odlazi, ali pretežno sam osećala olakšanje. Ostajem. Pogledala sam u šake i rekla: „Sigurna sam.“

Pravila

Ponovo sam pročitala Noin mejl: *Jedva čekam večeras – u koje doba da dođem?*, pa sam mu odgovorila: *Nemoj da dolaziš. Izvini, ali moramo da odložimo. Ponovo. Ceo život mi se okrenuo naglavačke. Je l' možemo da odemo na neko opuštено mesto? Burger palas?* Dok sam kucala poslednju reč, tata je pokucao, otvorio vrata, i dodao mi neki papir. Na vrhu stranice pisalo je PRAVILA.

Objasniću ti posle, brzo sam otkucala i zatvorila laptop.

„Prvo“, rekao je tata čitajući svoj primerak „Pravila“. „Ne smeš da pokvariš ocene.“

„Ocene“, ponovila sam okrenuvši stolicu k njemu. „Da ne pokvarim. Dogovoreno.“

Naravno da neću da pokvarim ocene. Prosek mi je bio 4,9. Nisam planirala da se zezam s time. Naročito ne u ovom polugodištu, kada je najbitnije.

„Ako ti prosečna ocena *imalo* opadne, sledeći avion za Klivlend je tvoj.“

„Naravno, razumem“, rekla sam.

„Dalje“, nastavio je. „Nema dovođenja momaka u kuću.“

Zatreptala sam. „Da li očekuješ da sprečim Vaj – i Suzanu – da primaju gospodu u goste?“

Nasmejao se. „Ne pametuj.“

„Teško mi je da se uzdržim.“

„Ne može Noa da ti dolazi u sobu. Ti i Noa ne možete da budete sami u kući.“ Ta pravila su i ovde važila.

„Znači pravilo se odnosi samo na Nou. Mogu da dovedim koliko god želim drugih momaka?“

Podigao je obrvu.

„Šalim se, tata. Nema momaka. Pogotovo Noe. Ajmo dalje.“

„Treće. Nema alkohola“, rekao je.

„Nema alkohola“, ponovila sam i zarumenela se. „Pretpostavljam da ne smem ni da oponašam morskú sirenu?“

Nasmejao se. „Da. Četvrto pravilo: Ograničenje izlaska će ti ostati neizmenjeno.“

Je li on ozbiljan? Očekuje od mene da se vraćam kući u deset sati uveče iako je on u drugom gradu? „Daj, tata...“

Odmahnuo je glavom strogog izraza lica. „Ozbiljan sam. Ograničenje izlaska ti ostaje. Pričao sam sa Suzanom o tome.“

Siguran sam da će „Suzana“ veoma ozbiljno da shvati moje ograničenje. „U redu“, popustila sam.

„Imam poverenja u tebe, Ejpril. Neporecivo si ispunila očekivanja u poslednjih godinu i po dana.“

Klimnula sam glavom trudeći se da prenebregnem kriticu koja se prikrala kad sam čula reč *poverenje*.

Stisnuo mi je rame. „O nekome mnogo saznaš ne samo preko njegovih uspeha nego i iz toga kako izlazi na kraj sa svojim neuspesima i, dušo, moram priznati da sam ponosan na to kako si se privikla na ograničen izlazak. Mislim da nijednom nisi zakasnila.“

„Nisam“, iskreno sam potvrdila. Osim jednom kad sam spavala kod Marise. Sve dok se javljala s mobilnog na svakih nekoliko sati i ljubila roditelje za laku noć kad se vrati, nije ni imala ograničenje. Roditelji su imali poverenja u nju – i bili bliski s njom. Bili su bliski sa sve svoje petoro dece. Večerali su zajedno svako veče, a petkom uveče, na večeri za sabat bili su i babe i dede, rođaci i bliski prijatelji. Ja sam bila uvek dobrodošla, a i obožavala sam Dejnu, Marisinu mamu.

I to je to? Održavaj dobre ocene, nema cirkanja, nema momaka, i ograničen izlazak? Sasvim izvodljivo. Ili barem može da se isfolira.

„Šta da radim po pitanju kupovine stvari?“, pitala sam. „Ako mi treba nova odeća?“

Nakašljao se. „Uplaćivaću ti na račun svakog prvog u mesecu. Dvesta za stanarinu i dvesta za namirnice. Taj novac ćeš odmah prosleđivati Suzani. Osim toga, ostavljaću nešto i za tebe.“

„O“, izustila sam iznenađeno. „Koliko će to biti ukupno?“

„Hiljadu dolara mesečno.“

Au bokte! Šali li se on? Hiljadu dolara mesečno? Znam da tata dobro zarađuje... ali ovo zaista zvuči kao mnogo para.

Nasmejao se kad mi je video izraz lica. „Ejpril, nije sve za preskupe farmerke. Treba platiti stanarinu, hranu, knjige, školsku užinu, izlaske, gorivo...“

„Gorivo? Za šta?“ Čekaj, čekaj. „Da li ću dobiti auto?“, zacičala sam.

Ponovo mi je stegao rame. „Ne bi bilo u redu da za prevoz treba da se oslanjaš na Vajolet i Suzanu.“

„To! To! Hvala ti hvala ti hvala ti hvala ti!“ , skočila sam sa stolice i bacila mu se u oko vrata.

„Ne zahvaljui meni“, poljubio me je u čelo. „Zahvali Peni. Ona smatra da ne treba da zavisiš od drugih kad treba negde da stigneš. Predložila je da tebi ostavi svoj auto“, rekao sijajući od zadovoljstva. „U Ohaju ću joj kupiti novi auto.“ Tata je uvek pokušavao da mi dokaže koliko je Peni stalo do mene. Ali da joj je toliko stalo, ne bi odvušla tatu čak u Klivlend.

Svejedno. Ako se već ona potrudila, mogu i ja.

„Hvala, Peni“, rekla sam, i iskreno me je bilo baš briga ako ona tamo dobije nov auto a ja ovde završim s njenom deset godina starom hondom koju je imala još pre nego što se udala za tatu. Bila sam presrećna što uopšte dobijam auto. Pa makar bio i onaj svetložuti što bazdi na vlažne maramice. Barem je čist.

Imaću svoj auto! Imaću svoj nakrcani bankovni račun! Imaću svoj suteran. Neću nikoga imati odmah iza zida! Bila sam najsrećnija devojka na svetu, a ako sam i osetila trunčicu griže savesti, pa, potisnula sam je. Potisnula sam je daleko. Otprilike u Klivlend.

„Očekujem da mi svakog meseca šalješ izveštaj o raspodeli budžeta, da pratim kako se novac troši. Biće to sjajno iskustvo za tebe. Moraćeš da naučiš da budeš praktična.“

„Izveštaj o raspodeli budžeta. I to je to?“ , pitala sam a stopala su mi poigravala. „Sve smo se dogovorili?“

„Dogovorili smo se.“

Nakon što je tata konačno izašao iz sobe, otvorila sam laptop da proverim da li mi je Noa odgovorio, ali nije. Znala sam da će biti razočaran što večeras nije *ono* veče, ali oraspoložiće se kad čuje novosti. Još mu nisam *ništa* rekla

o Klivlendu ni o životu sa Vaj. Htela sam sve da sredim pre nego što mu kažem, da se bespotrebno ne brine unapred. Kakav otac, takva ćerka, izgleda.

Zavrtela sam stolicu levo-desno. Nisam mogla da poverujem šta mi sve dešava. Da me tata pušta da ostanem. Tata je zamolio Suzanu da se vide, ali Vaj mu je objasnila kako će do kraja raspusta njih dve biti u Los Anđelesu, ali i da će se vratiti na vreme za moje useljenje i da će tada porazgovarati.

Nisam mogla da verujem da me je tako lako pustio da ostanem. Da sam ja roditelj, mislim da bih... pa, nemam pojma šta bih uradila. Znam da se nikad ne bih razvela. Mada za to ne mogu da krivim tatu. Svejedno. Kad se budem udala, potrudicu se da taj brak uspe.

Venčavanje je zauvek, bez obzira na to šta tvoj supružnik radi.

Nije šija nego prosidba

„Srasla sam s ovim kaučom“, rekla sam Noi.

Bila je subota, godinu dana ranije, februar drugog razreda gimnazije. Napolju je bilo ledeno – od hladnoće nije moglo da se diše. Bili smo kod njega u suterenu, na mrkom kožnom kauču, ispod heklanog pokrivača. Ugnezdila sam se uz njegovu savijenu ruku. Njegov vuneni džemper me je gladio po licu. Noa i ja se nismo mrdnuli puna dva sata.

Igrao se pramenom moje kose. „Hajde da zauvek ostanemo ovde.“

„Možda ćemo u nekom trenutku morati da jedemo“, odgovorila sam.

„Naručićemo.“

„Morali bismo da otvorimo vrata.“ Prstima sam oponašala hod.

„Moji će da otvore i donesu nam hranu.“

„Šta ćemo sa školom?“, pitala sam i sklopila oči.

„Školovaćemo se od kuće.“

„Moj tata se možda zapita gde sam.“

„Reci mu da smo pobjegli i venčali se.“

Nasmejala sam se. „On te gotivi, al’ ne baš toliko.“

Privukao me još bliže. „Možeš li to da zamisliš?“

Srce mi je zastalo. Otvorila sam oči. „Da pobjegnemo i venčamo se?“

„Da.“ Okrenuo se k meni. „Tako bih svaki dan mogao da budem s tobom. Baš ovde. Na ovom kauču.“

Osetila sam toplinu po čitavom telu. Osetila sam se bezbedno. Voljeno. Prešla sam mu prstom od nosa do brade. „Volim te“, rekla sam. Donekle sam osećala kako bih mogla da uradim. Da pobjegnem i udam se. Ali odnekle... odnekle sam se pitala mogu li ikome zaista da verujem. Može li *iko* ikome da veruje. Jesu li sve veze osuđene na propast.

Ovo, doduše, nisam mogla da podelim s Noom.

„Samo... postoji taj sićušni problem što imamo samo po petnaest godina“, rekla sam ne bih li razvedrila atmosferu.

„Pa?“ Oči su mu zasijale. „I ja tebe volim. Zato bi i trebalo da to uradimo. Bilo bi zabavno! I uzbudljivo!“

„I nezakonito. Mislim da za brak moraš da imaš osamnaest godina.“ Podigla sam ruke iznad glave da se proteglim. „A u tom slučaju bismo morali da se dignemo s kauča.“

Pritisnuo mi je dlan svojim dlanom. „Sto posto bismo uspeli da namamimo rabina ovamo.“

„Nisam sigurna da mogu da se venčam u helankama za jogu. Da su bar bele, a ne crne.“

„I to što kažeš.“ Poljubio me je u čelo. „Al’ da znaš da bih ja to stvarno uradio.“

Ušuškala sam se u onu meku vunu. „I ja bih“, promrmljala sam ne želeći nikad da ga pustim.

Saopštavanje novosti Noi

„Nećeš verovati šta se događa“, rekla sam onog trena kad sam ušla u Noin auto.

Tamna kosa mu je bila vlažna i talasasta, baš kako ja volim. Te večeri je na sebi imao sive farmerke i vazdušastu drečavožutu jaknu koja je na njemu izgledala nekako kul. Bio je mršav i toga se stideo – mada uopšte nije trebalo – pa je želeo da izgleda krupnije. Snažno me je poljubio u usta. „Da pogađam. Zavešćeš me na zadnjem sedištu?“

„Ha-ha-ha“, rekla sam. „Ne. Žao mi je. Večeras ne mogu da razmišljam o seksu. Život mi je isuviše lud.“

„Dobro“, rekao je delimično zbunjeno ali i pomalo razočarano.

„Pazi, juče me tata posadi pred sebe i izjavi kako se svi selimo u Klivlend. Klivlend! Nije baš daleko koliko Francuska, ali daj. Šta je to s mojim roditeljima?“

Osmeh mu je iščezao. „Odlaziš?“

„Zar misliš da bih te ostavila? Nema šanse.“ Nagla sam se i prešla mu prstom preko kolena. „Ne idem ja nikud.“

„Znači ni oni se ne sele?“

„Ne. Oni se sele. Ali će me pustiti da ostanem da živim s Vaj!“

„S Vaj?“ Zapanjio se.

„Da!“

„Seliš se kod Vaj?“

„Da!“

„A šta je s tvojim tatom i Peni?“

„Oni odlaze!“

„I ostavljaju te sa Vaj. Na koliko?“

„Do kraja školske godine. Najmanje do kraja školske godine. Ostajem u Vestportu!“

„Ostaješ u Vestportu... Zbog mene?“

„Da!“ Čekaj. Donekle. Ono ranije sam se šalila, ali sad već nisam htela da ga povredim. „Uglavnom zbog tebe. Ali i zbog Marise, zbog škole i... znaš već. Ceo život mi je ovde.“

Zinuo je u čudu. „Opa.“

„O, da! Živeću sa Vaj!“

Malo je nakrivio glavu. „Ejpril, znam da misliš da je Vaj božansko otelotvorenje...“

A? „Ne mislim to.“

„Da. Misliš to. Ali ona je pomalo naporna. Jesi li sigurna da želiš da živiš s njom?“

„Da“, presekla sam. „Ona mi je jedna od najboljih druga-rica. A i u ostalom, nemam baš mnogo drugih mogućnosti na raspolaganju.“

„Zar nije Vajina mama pomalo šašava?“, pitao je Noa.

„Ne, ona je skroz kul, mada to čak i nema veze. Jer to i jeste najluđi deo. Ona uošte neće biti tu. Seli se u Čikago na neko vreme. A onda u Tampu, ili tako negde. Iako moj tata to uopšte ne zna.“

Odmahnuo je glavom u neverici. „A?“

Kako sam mu sve redom i potanko objašnjavala, bila sam sve uzbuđenija.

„Znači, ti i Vaj ćete biti same“, zaključio je kada sam završila izlaganje.

„Aha.“

„To je... neverovatno“, rekao je i iskolačio zelene oči.

„Znam.“

„Kad ti tata i Peni odlaze? Kad se seliš kod Vaj?“

„Najverovatnije trećeg januara. Istog dana kada se ti vraćaš.“ Nimalo mi se nije dopadalo što on mora da ide. Nimalo mi se nije dopadalo što neće biti tu za Novu godinu. Uvek me napusti za Novu godinu.

„Ovo je čisto ludilo“, rekao je i zagrlio me. „Ali i dalje mi nije jasno zašto ne možemo da spavamo večeras kod tebe.“

Prevrnula sam očima. „Zato što sam odlepila. Zato što bi me moji, ako bi nas kojim slučajem provalili, naterali da idem s njima u Klivlend i nikada se više ne bismo videli. Zato što ćemo za osam dana imati ceo suterren za sebe.“

Nasmešio se. „Ceo suterren, a? Znači možemo to da radimo bilo gde u suterenu?“

„Da. Ali ćemo to verovatno raditi u krevetu.“ Povukla sam ga za jaknu k sebi i poljubila. Usne su mu bile meke. Poznate. Ponovo sam ga poljubila, jače, zatim se povukla. „I dalje možemo večeras da posetimo tvoje zadnje sedište. Ali bez seksa. I nikako pred mojom kućom. Ne smem da rizikujem da me roditelji odvoje od tebe.“

Uzeo me je za ruku. „Vožnja, pa hamburger?“

„Uradimo to. Pa, ne baš *to*. Volim te!“, cijuknula sam i poslala mu poljubac.

„Tako bar kažeš“, rekao je kao da se šali, ali ja sam znala da se ne šali.

Zatreptala sam. „Zaista te volim!“ Je li moguće da misli da je razlog za moje odlaganje seksa to što ga ne volim?

„Znam da me voliš“, odmahnuo je glavom. „I ja tebe volim.“

„Još osam dana i biću samo tvoja“, rekla sam.

Klimnuo je glavom i ubacio u prvu.

Proces laganja roditelja u pet koraka

1. Napravi dva lažna mejla.
2. Daj Suzanin lažni mejl Džejku.
3. Daj Džejkov lažni mejl Suzani.

4. Neka mejlovi budu kratki. Ubaci neodređene pojedinosti. Gledaj da ti to prođe.

*Elektronska prepiska između
pravog Džejka Bermana
i lažne Suzane Koldvel*

Od: Džejka Bermana <Jake.Berman@comnet.com>

Datum: Subota, 26. decembar, 15.10

Za: Suzanu Koldvel <Suzanne_Caldwell@pmail.com>

Predmet: Podaci u vezi s kontaktom

Suzana,

Evo mojih podataka: možeš me dobiti u bilo koje doba na mejl ili mobilni, 203-555-3939. Nemam reči da ti zahvalim što si primila Ejpril kod sebe na čitavo polugođe. Nakon svega što se izdogađalo u poslednjih nekoliko godina, ona je veoma vezana za Vestport i svoj život ovde, pa mi je jasno zašto joj se ne ide odavde. Drago mi je da smo pronašli ovo rešenje. Uplaćivaću novac na Ejprilin bankovni račun svakog prvog u mesecu, a ona će ti davati po četiri stotine dolara za stanarinu i namirnice. Hvala ti i što ćeš se truditi da poštuje moja pravila – pogotovo ograničenje izlaska (22h). Svet je opasan. A kao što znamo, tinejdžerima je neophodna disciplina!

Sve najbolje,

Džejk

Džejk M. Berman, master menadžmenta

Finansijski direktor

KLJ and Co., Inc.

Poslato s blekberija

Od: Suzane Koldvel <Suzanne_Caldwell@pmail.com>

Datum: Subota, 27. decembar, 12.15

Za: Džejka Bermana <Jake.Berman@comnet.com>

Predmet: Re: Podaci u vezi s kontaktom

Dragi Džejk,

Ejpril je divna; iskreno smo oduševljene što je ovde s nama. I ništa ne brini. Ako ikad stigne kući makar i minut posle deset, obavestiću te u najkraćem mogućem roku. Međutim, tek da znaš, u pozorištu nisu blagonakloni prema mobilnim telefonima – sva pitanja ili brige koje imaš najbolje da mi šalješ mejlom.

Srećno sa selidbom u Klivlend,

Suzana

*Elektronska prepiska između
prave Suzane Koldvel
i lažnog Džejka Bermana*

Od: Suzane Koldvel <Primadonna@mindjump.com>

Datum: Subota, 27. decembar, 14.00

Za: Džejka Bermana <Jake.Berman@pmail.com>

Predmet: Ejpril

Džejk,

Vaj mi je prosledila tvoje podatke – i moram ti reći da sam oduševljena što će Ejpril boraviti kod nas dok sam ja na putu! Biće sjajno što će praviti Vaj društvo, a nadajmo se da će jedna drugu držati dalje od nevolja! Doduše, Vaj je zaista odgovorna. Odgovornija je od mene u tim godinama, sasvim sigurno. Ne bi poverovao u kakve sam se ja nevolje uvaljivala.

Pa, možda bi i poverovao – zatrudnela sam sa Vajolet, na primer. Ha-ha! Nego sad ozbiljno, kao što sam rekla i Vaj, nema potrebe da plaćate stanarinu – zahvalna sam što će Ejpril biti tu! Vaj postane ćudljiva kada je predugo sama! Mogle bi na smenu da kupuju namirnice ili već tako nešto? Možeš me zvati u svako doba na mobilni 203-555-9878.

Uzdravlje!

Suzana

Od: Džejka Bermana <Jake.Berman@pmail.com>

Datum: Subota, 27. decembar, 21.10

Za: Suzanu Koldvel <Primadonna@mindjump.com>

Predmet: Re: Ejpril

Suzana,

Hvala ti na mejlu. Čestitam na predstojećem projektu. *Meri Popins* zvuči kao savršena uloga za tebe. Veoma je širokogrudno što ne želiš stanarinu – zahvalni smo na tome! Ejpril će svakako plaćati namirnice i svoj deo računa za grejanje i struju. Prepustiću to Vaj da izračuna. Zvuči kao da je dorasla zadatku. A i ne mogu da je zamislim ćudljivu – ona je uvek tako divno raspoložena. Tako je pametna i samouverena! Budi srećna što imaš tako divnu ćerku. Molim te da mi se, za sva pitanja i nedoumice, i u buduće obraćaš preko mejla – to je najbolji i najbrži način da dođeš do mene.

Sve najbolje,

Džejk

Au, brate...

Vaj je pravi zli genije. Ćudljivi, samouvereni, zli genije.